

продължавало както и напредъ. Така раздоръ тѣ между народъ тѣ и правителството се осилвалъ отъ день на день. Оште отъ врѣмето на Якова много Шотландци и Англичане, гонени за вѣроисповѣдни и политически убѣждения, зели да напуштатъ отечеството и да се прѣселяватъ въ сѣверна Америка. Правителството на Карла I най-сетнѣ обърнало внимание на това прѣселяване и ги запрѣтило съ заповѣдь. Въ това врѣме стояли на Темза нѣколко корабе и били готови да тръгнатъ за Америка; единъ отъ прѣселенци ти билъ и Оливеръ Кромвелъ. Като било забранено, Кромвелъ останалъ въ Англия и скоро подкачилъ да работи заедно съ други ти за паданіе то на Карла.

Най-напредъ вдигнали глава противъ кралтъ Шотландци ти, у които той се мъчилъ да въведе епископалното богослужение. Послѣ въстанали въ Ирландия католици ти. Карлъ, за да събере пари за войската, принудилъ се пакъ да свика парламентъ тѣ. Нѣ тоя парламентъ подкачилъ да работи пѣ-рѣшително; той, като се облѣгалъ на лондонски ти граждане, зель въ ръцѣ тѣ си върховна та власть, и противъ заповѣдь та на кралъ тѣ рѣшилъ да се не разотива. Той се нареклъ въ история та *Проточенъ Парламентъ*. Карлъ, като нѣмалъ подъ ръка та си редовна войска, напусналъ Лондонъ, и повикалъ отъ камъ себе си всички ти си вѣрни васали (1642 год.). Отъ камъ него прѣминали повече то отъ голѣми ти боляре, които се били ядосали отъ претенции ти на граждане ти и се бояли да не изгубеть правдини ти си. Кралската страна или роялистити се нарекли *кавалери*; а парламентската страна се нарекла *валчестоглави*. Най-напредъ надвивали роялисти ти, заштото тии знаели пѣ-добрѣ да въртеть оръжие, нѣ Карлъ не умѣлъ да се воспользова отъ пѣрва та сполука. Между това парламентската войска, която била набрана най-много отъ граждане и отъ пѣ-долни боляре